

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

36. Et rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangeret. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

pro Petri prerogatiua faciunt: ipso hortante Petro, qui Marci Euangelium vidit & approbavit, ut notat B. Chrysoftomus.

Homil. 59
in Matth.

36. *Et rogabant eum ut vel fimbriam vestimenti eius tangeret. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.*

DISPLICUIT vehementer hæc narratio Caluino, & iuxta commentarium quem adfert, facile apparet, si Matthæi loco fuisset, vniuersam hanc historiam altissimo silencio inuoluere eum voluisse. Sic enim ad hæc verba scribit. *Credibile est superstitione aliqua fuisse implicitos quum ad tactum vestis restringerent Christi gratiã: saltem illum fraudabant honoris sui parte, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius verbo. Sed ne linum fumigans extinguat, sese accommodat eorum ruditati.* Hæc ille, pessimo suo fermento torã historię huius Evangelicę massam corrumpens. D. enim Matthæus volens ex proposito ostendere, quanta iam esset Christi redemptoris nostri existimatio & fama, quantaque populi illius loci circa lacum Genesareth, vbi plurimum versabatur, fides & deuotio erga Christũ, sic de illis scribit. *Et cum cognouissent viri loci illius, miserunt in vniuersam regionem illam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, & rogabant eum ut vel fimbriam vestimenti eius tangerent, &c.* Quid? An impius Caluinus hoc quoque superstitioni deputabit, quod mittentes in vniuersam regionem, obtulerunt ei omnes malè habentes? At D. Petrus hoc in singularem Christi laudem commemorauit, prædicans fidem Centurioni & eius familię gentium primitijs, quod pertransijt benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Quod si verò prior narrationis pars factum commemorat superstitione carens, 1.

Caluinus
taxat
quod
Euangeli-
sta lau-
dauit.

Historia
Euangeli-
ca defen-
ditur.
Act. 10.

I 2 quomodo

- quomodo posterior pars factum narrabit super-
 2. stitione plenum? Deinde an solet Christus alio-
 rum ruditati sic se accommodare, vt facta super-
 stitiosa non solum toleret, sed & miraculis bene-
 ficis honoret? An vel in vlllo magistro tolerandū
 hoc esset, vt factum supersticiosum beneficio
 3. commendaret? An Christus, qui omnem in Pha-
 risaïs superstitionem acerrimē semper taxauit,
 eandem in populo non solum dissimularer, sed &
 diuinis beneficijs cohonestaret? Dubitari absque
 impietate non potest, Christum Redemptorem
 non nisi virtutem supplicantium, maximē fidem
 ipsam in omnibus suis miraculis ac beneficijs re-
 munerasse. Quo in genere valde illustre est, quod
 rogatus à quodam de turba; *Magister, dic fratri meo*
vt diuidat mecum hereditatem; quia petitio illa non
 fidem aut pietatem vllam, sed auaritiam redole-
 bat, penitus recusauit dicens: *Homo, quis me consti-*
tuit iudicem aut diuisorem super vos? Moxque ad illos
 dicebat: *Videte & caute ab omni auaritia,* &c. Non
 secus Christo odio est superstitio quàm auaritia,
 maximē veritatis magistro, qui omnem imprimis
 superstitionem eliminare debet. Qui ergo horum
 duorum auaritz accommodare se noluit, quo-
 modo tam multi populi superstitioni accom-
 modare sese voluisse existimabitur?

Caluini
 cauilla-
 tiones re-
 futantur.

Sed & superstitionis suspicio quā hic commi-
 niscitur Calvinus, prorsus vana & iniqua est. Ait
 illos superstitione implicitos, quia ad tactum vestis restrin-
 gerent Christi gratiam. Sed planē contra se res ha-
 buit. Non enim ad tactum vestis restringebant
 Christi gratiam, sed extendebant. Tanta enim il-
 lorum fides erat, vt crederent non solum verbo,
 aut contactu vel impositione manus Chri-
 stum sanare potuisse (quod sæpius aut vidē-
 rant,

rant, aut audiuerant) sed etiam solo vestis adeoque fimbriae vestis contactu sanare posse. Itaque vsque ad ipsam fimbriam Christi gratiam extendebant, non restringebant. Vnde in hunc locum Chrysostr. *Non similiter ut prius ad domos trabebant, & tactum manus inquirebant, sed cum maiori fide eum accedebant.* Id quod etiam verba Euangelistae bene perpensa manifestum faciunt. Non enim dicit, Rogabant eum ut solam fimbriam tangerent, quasi eo solo modo Christum sanare posse existimarent, quod fuisset plane ridiculum: sed dicit, *Rogabant eum ut vel fimbriam vestimenti eius tangerent*, nempe ut vel hac minima ac facillima ad Christum accessione sanari eos permetteret, quem multis alijs modis sanare posse credebant. Addit Calvinus, *quod Christum parte sui honoris fraudabant, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius verbo.* Alia est & insulsa calumnia. Non enim hoc dicit Euangelista, quod verbo Christi diffiderent, aut verbi Christi virtutem negarent, sed ostendit eorum fidem tantam fuisse, ut vel fimbriae contactu contenti essent. Quod inusitatus & rarius erat, credebant; multo magis quod frequentius erat, credidisse dubitari non debet: frequentius verbo aut impositione manus Christus sanabat quam solo fimbriae contactu. Hanc igitur specialem gratiam ex firma & speciali in eum fide sibi fieri postulabant: quam & Christus ut laudabile ac fide plenum concessit. Siquis a peritissimo & expertissimo aliquo medico, quem una aliqua sola portione sanare iam posse confideret quod alij medici non nisi varijs adhibitis medicamentis & multa cura sanarent, rogaret ut vel illam portionem ipsi ministraret, an iste totam reliquam huius medici artem aut contemnere aut negligere diceretur? An non potius

ostendit se de hoc medico magnificè sentire, & propter singularem de arte & peritia eius opinionem, hoc vno medicamento contentum fore: Ita planè in facto præfenti se res habet.

Reliquiarum religiosus usus descenditur.

Sed nunc cur in hoc facto superstitionis notam hæreretam studiose Calvinus velit, videamus. Adiungit præcedentibus vt totum animi sui morbum aperiat. *Interea non est quòd inde sibi placeant qui gratiam Dei in ligno aut clavis aut vestibus querunt, quom disertè pronuntiet Scriptura nefas esse quicquam nunc concipere de Christo nisi spirituali celestique eius gloria dignum. Tolerata fuit ad tempus eorù infirmitas qui nescientes Christum esse Deum, propius ad eum accedere optarunt. Nunc quom odore gratie sue cælum & terram implet, fide non manibus vel oculis apprehendere docet quam e cælis offert salutem.* Hæc ille. Sed nimis serò prophanus homo suam hæc impietatem post annos 1500. nos docet: quom sanctissimi & doctissimi Patres in sanctorum ac maxime Crucis Christi reliquijs toto hoc tempore magnâ venerationem posuerint, variâque à Deo beneficia senserint, nō gratiam Dei in illis quæretes (vt iste impostor odio se loquitur) quæ propriè gratia Dei vocatur, & hominem internè iustificat aut sanctificat, sed varia Dei dona ac beneficia in illis quærentes, quæ vel ad externam incolumitatem vel ad consolationes internas facerent: Augustinus videlicet Ambrosius, Hilarius, Basilus, Chrysostomus, Athanasius, Gregorius Nazanzemus, Gregorius Nyssenus, Theodoretus, Eusebius Emislenus, Cyrillus, Paulinus, Hieronymus: quorum omnium vel verba citauimus, vel loca annotauimus in Prompt. Cath. Dom. 23. post Pent. Hos omnes Caluino opponimus, & meritò antepo-
nimus. Deinde qui reliquias aut Christi aut Sanctorum

etorum eius venerantur, nihil spiritali aut caelesti Christi gloria indignum (vt obijcit Calvinus) concipiunt: imò de ea tanto magnificentius sentiunt, quanto certius credunt, non illum solù, sed quicquid eius est, opitulari nobis posse: siue Sanctos eius, eorùmq; reliquias, siue Crucis lignum, aut terræ contactum vbi passus est. Rursum non est in illis infirmitas toleranda, quasi eorum qui Christum esse Deum nesciunt; sed est pietas maximè laudanda, & eorum qui Christum esse Deum maximè credunt: qui non fide tantum è cælis salutem expectant, sed manibus etiam atque oculis eum apprehendere, quatenus in terris apprehendi potest, cupiunt atque contendunt. Christus in terra manibus atq; oculis apprehenditur, quando vni ex minimis eius poculum aque frigidae porrigimus, quando prophetam ab eo missum in nomine prophetae accipimus, quando eum in pauperibus esurientem pascimus, nudum vestimus, &c. Quando eos quos mittit audiendo & honorando, ipsum audimus, ipsum honoramus. Postremò quando de pane illo edimus & de calice bibimus de quo dixit, *Hoc est corpus meum, & Hic est sanguis meus.* Ex quibus omnibus manifestum est, vanam & impiam esse Caluini speculationem, quòd oculis ac manibus apprehendi Christus non debeat. Deinde an illi pij ac fideles Christum esse Deum nesciebant, qui ex umbra Petri, & ex contactu sudariorum Pauli, salutem quærebant? An non & tunc Christus in caelesti sua gloria gratiæ suæ odorem in terras spargebat? Planè vel maximè tunc eam spargebat. Sed inter varium diuinæ illius gratiæ odorem, etiam hoc quoque spargebat Christus, quòd per Apostolorum & aliorum Sanctorum suorum manus prodigia faciebat in plebe: & quòd manum

Matth. 10

Luc. 10.

Matth. 24

1. Cor. 11

Act. 5. &

19.

Act. 4.

suam extendebat ad sanitates & signa & prodigia facienda per nomen sanctum suum: De quo vno singulari beneficio magnas Deo gratias egerunt Apostoli ipsi & ceteri fideles in vnum congregati. Sed impius Calvinus hoc totum genus ad superstitionem relegat, & propter infirmitatem eorum qui Christum adhuc esse Deum nesciebant, toleratum à Christo tantisper fuisse somniat. Sic ille tota Dei Ecclesia audacissime contempta, suam etiam in diuinis Scripturis crassam ignorantiam turpiter prodit.

IN MATTHÆI CAP. 15.

1. *Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribae & Pharisei, dicentes.*

MULTVS & copiosus in hoc capite Calvinus est vt iustissimam Phariseorum reprehensionem in eo comprehensam in Ecclesiam Catholicam transferat. Videmus (inquit) quanta in ratione & modo colendi Deum sit hominis proteruitia. N quos enim cultus subinde confingunt; & quo quisque videri vult sapientior, suum acumen in hac parte ostentat. Hæc ille pro suo libito garruens. Mox de quibus loquatur ostendit. Non de extraneis loquor, sed de ipsis Ecclesie domesticis, quos Deus peculiariter hoc honore dignatus est, vt pietatis regulam ore suo dictatam habeant. Catholicos ergo accusat, & ipsos imprimis Ecclesie magistros. Nunc accusationis fundamenta sequuntur. Prescripsit Deus qualiter à nobis coli velit, ac perfectam sanctitatem lege sua complexus est. Hoc Calvino negamus, quod totam rationem cultus diuini in particulari Deus in Scriptura Evangelica vel